

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agenția Națională de
Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor
Publice a județului Z

Str. Dimitrie Cantemir nr. 2b
Z
Tel : 0259 433 050
Fax : 0259 433 055

DECIZIA Nr. din2011
privind soluționarea contestației formulate de
SC "X" SRL din Z
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice Z
sub nr. Z

Direcția Generală a Finanțelor Publice Z a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală prin adresa nr. Z cu privire la contestația formulată de SC X SRL din Z împotriva Deciziei de impunere nr. Z privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și a Raportului de inspecție fiscală nr. Z.

Obiectul contestației îl constituie măsurile dispuse de organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală Z prin Decizia de impunere nr. Z emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. Z, privind plata la bugetul de stat a sumei totale de Z lei, reprezentând:

- Z lei – impozit pe profit;
- Z lei – majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- Z lei – penalități de întârziere aferente.

Contestația a fost depusă în termenul legal prevăzut de art. 207(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la registratura generală a Direcției Generale a Finanțelor Publice Z sub nr. Z fiind repartizată Activității de Inspecție Fiscală spre întocmirea dosarului și a referatului cu propuneri de soluționare.

Procedura fiind îndeplinită Direcția Generală a Finanțelor Publice Z este investită să soluționeze pe fond contestația depusă conform art. 209(1) lit. a) din Codul de procedură fiscală.

I. Prin contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. Z din Z și a Raportului de inspecție fiscală nr. Z întocmite de organele de control ale Activității de Inspecție Fiscală Z, SC X SRL din Z aduce următoarele argumente:

- precizează că serviciile de management, coordonare și control pentru întregul grup pot fi suportate inițial de către compania-mamă, de către un membru al grupului special desemnat sau de către orice alt membru, potrivit Convenției Fiscale Model a OCDE și a dispozițiilor pct. 7.2 din Ghidul de aplicarea OCDE;

- susține că societatea are întreaga producție sub contract, având siguranța că tot ce produce se vinde și suportând astfel riscuri scăzute și pentru acest gen de servicii orice companie independentă ar fi dispusă să plătească chiar costuri ridicate, fiind aplicabile prevederile pct. 7.40 din Ghidul OCDE conform cărora: "În acest caz, se poate considera că producătorul prestează un serviciu, iar metoda potrivită poate fi metoda cost-plus, supusă principiilor Capitolului I";

- menționează că organele de inspecție fiscală nu au folosit metoda cost-plus, dar nici nu au indicat o metodă folosită pentru ajustarea prețurilor de transfer, conform art. 7.25 din același ghid alocarea cheltuielilor putându-se baza pe cifra de afaceri, pe numărul de angajați sau pe alți indicatori, motiv pentru care fiind vorba de o prestare de servicii globală care nu poate fi cuantificată în norme de timp sau devize de lucrări, cheia de repartizare a cheltuielilor cu serviciile facturate intragrup a fost în raport de rezultatul din exploatare previzionat către toate filialele societății-mamă, atât către cele care au profit, cât și către cele care au avut pierdere;

- arată că din punct de vedere fiscal cheltuielile cu aceste servicii de management, coordonare și control îndeplinesc condițiile de deductibilitate deoarece au fost efectuate în scopul obținerii de venituri impozabile, cifra de afaceri multiplicându-se de două ori și jumătate în timp de 2 ani, serviciile au fost efectiv prestate și necesare prin specificul activităților sale;

- consideră că ajustarea bazei de calcul a impozitului pe profit s-a făcut abuziv, fără respectarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului privind respectarea proprietății, privarea de proprietate și condițiile în care aceasta se poate realiza și recunoașterea dreptului statului de a reglementa utilizarea bunurilor conform interesului general, dar normele de drept intern trebuie să fie suficient de accesibile, precise și previzibile.

În consecință, solicită anularea Deciziei de impunere nr. Z și a obligațiilor fiscale stabilite suplimentar de plată.

II. Prin Decizia de impunere nr. Z privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă în baza constatărilor din Raportul de inspecție fiscală nr. Z, organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală au constatat că SC X SRL din Z a înregistrat în contabilitate cheltuieli de management,

consultanță, asistență și alte prestări de servicii facturate de S din Franța, societate afiliată, în sumă de Z lei în anul 2008 și în sumă de Z lei în anul 2009, sume cu care s-a reîntregit baza de impozitare fiind considerate în totalitate nedeductibile fiscal, pentru care societatea datorează un impozit pe profit în sumă totală de Z lei (Z lei pe anul 2008 + Z lei pe anul 2009), pe motiv că tranzacțiile nu au fost negociate, nu au la bază documente justificative care să ateste legalitatea înregistrării pe cheltuieli deductibile fiscal și nu au fost prestate în fapt fiind un transfer mascat al profitului de la aceasta către firma-mamă din Franța.

Pentru neplata la scadențe a impozitului pe profit au calculat majorări și dobânzi de întârziere în sumă de Z lei pe perioada2008 –2011 și penalități de întârziere în sumă de Z lei.

III. Având în vedere cele constatate de organele de inspecție fiscală, motivele invocate de contestatoare, precum și documentele aflate la dosarul cauzei se rețin următoarele:

SC X SRL cu sediul în loc. Z com. Z nr. Z este înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului Z sub nr. Z și are codul de înregistrare fiscală Z.

Contestația se analizează și se soluționează având în vedere motivele de fapt și de drept invocate de contestatoare și dovezile aduse de aceasta, în conformitate cu prevederile art. 206(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

"(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază, [...]."

De asemenea, în baza dispozițiilor art. 213 alin.(4) din același act normativ contestația poate **“să depună probe noi în susținerea cauzei”**, față de care **“organelor care au efectuat activitatea de control li se va oferi posibilitatea să se pronunțe asupra acestora”** conform pct. 3.6 din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/ 2005, **“având în vedere toate argumentele și documentele contestatoarei.”**

Direcția Generală a Finanțelor Publice Z este investită să se pronunțe asupra stabilirii în sarcina SC X SRL din Z a impozitului pe profit de plată în sumă de Z lei și a accesoriilor aferente în sumă de Z lei pentru prestările de servicii facturate de societatea-mamă din Franța, în condițiile în care organele de inspecție fiscală nu au utilizat nicio metodă de stabilire a prețului de piață sau o altă cheie

sau altgorim de repartizare a cheltuielilor cu serviciile în cauză și contestatoarea aduce documente și explicații privind natura și modul de repartizare a acestora în cadrul grupului.

În fapt, în anii 2008 și 2009 SC X SRL din Z a înregistrat în evidența contabilă și a dedus la calculul impozitului pe profit cheltuieli în sumă de Z lei și de Z lei pe baza facturilor emise de S din Franța privind prestări de servicii intra-grup, societățile fiind afiliate în sensul că firma din Franța deține majoritar SC X SRL din Z prin firma C SA din Franța ca unic asociat, cele 2 societăți având același reprezentant legal.

Cu ocazia verificării efectuate organele de inspecție fiscală au considerat că aceste cheltuieli în totalitate nu îndeplinesc condițiile de a fi deductibile fiscal deoarece nu sunt aferente unor servicii efectiv prestate pentru SC X SRL din Z, ci sunt sume repartizate de firma-mamă către filiale, repartizare care nu s-a făcut către toate firmele din grup, ci numai către SC X SRL din Z și încă 2 filiale în anul 2008 și încă o filială în anul 2009 cu rezultate pozitive, cheltuielile înregistrate constituind de fapt un transfer mascat al profitului către firma-mamă din Franța, astfel că au recalculat profitul impozabil și impozitul pe profit pe cei 2 ani, rezultând impozitul pe profit de plată în sumă totală de Z lei.

În raport cu cele stabilite de organele de inspecție fiscală, contestatoarea susține că acestea nu au folosit nicio metodă pentru ajustarea prețurilor de transfer cum erau obligați potrivit prevederilor art. 11 din Codul fiscal și nu au făcut analiza relevantă în vederea evaluării comparabilității tranzacțiilor limitându-se să presupună că serviciile nu sunt efectuate și prețurile nu ar respecta principiul concurenței, cu toate că aceste servicii au fost necesare și prestate în fapt de către M din Franța, după cum rezultă că din aplicarea sistemului de administrație și management francez cifra de afaceri a crescut de Z ori în 2 ani, ajungând în 2010 la Z milioane euro cu cheltuieli fixe de Z euro și un rezultat de Z milioane euro.

Totodată la formularea contestației și la prezentarea de documente suplimentare în format scris și electronic în data de Z de către reprezentanții legali ai societății, se arată că pentru repartizarea cheltuielilor în cadrul grupului cheia de repartizare este rezultatul brut din exploatare previzionat, așa cum este prevăzut prin dispozițiile **art. 7.25 din Ghidul de aplicare a Convenției fiscale a OCDE care prevăd că alocarea cheltuielilor poate să se bazeze pe cifra de afaceri, pe numărul de angajați sau pe alți indicatori**, invocând și art. 7.2, 7.14, 7.16, 7.33 și 7.40 din același ghid și **precizează în mod expres că aceste servicii au fost facturate către toate filialele MGM, atât cele cu profit cât și cele cu pierderi potrivit facturilor emise către acestea depuse în copie la dosarul cauzei.**

În drept, cauza își găsește soluționarea în prevederile art. 11 alin.(2) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care precizează că:

“Art. 11. (2) În cadrul unei tranzacții între persoane afiliate, autoritățile fiscale pot ajusta suma venitului sau a cheltuielii oricăreia dintre persoane, după cum este necesar, pentru a reflecta prețul de piață al bunurilor sau serviciilor furnizate în cadrul tranzacției. La stabilirea prețului de piață al tranzacțiilor între persoane afiliate se folosește cea mai adecvată dintre următoarele metode:

a) metoda comparării prețurilor, prin care prețul de piață se stabilește pe baza prețurilor plătite altor persoane care vând bunuri sau servicii comparabile către persoane independente;

b) metoda cost-plus, prin care prețul de piață se stabilește pe baza costurilor bunului sau serviciului asigurat prin tranzacție, majorat cu marja de profit corespunzătoare;

c) metoda prețului de revânzare, prin care prețul de piață se stabilește pe baza prețului de revânzare al bunului sau serviciului vândut unei persoane independente, diminuat cu cheltuiala cu vânzarea, alte cheltuieli ale contribuabilului și o marjă de profit;

d) orice altă metodă recunoscută în liniile directoare privind prețurile de transfer emise de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.”,

completate cu cele ale pct. 22, 23 și 28 din Normele metodologice date în aplicarea acestora, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/ 2004, unde se menționează:

“22. Autoritățile fiscale din România pot, în scopul calculării obligațiilor fiscale ale persoanelor afiliate, să reconsidere evidențele persoanei afiliate din România, în scopul examinării fiscale, dacă în urma relațiilor speciale dintre persoana afiliată română și cea străină aceste evidențe nu reflectă profiturile reale impozabile ce provin din România. **Nu se efectuează reconsiderarea evidențelor persoanelor afiliate atunci când tranzacțiile dintre asemenea persoane au loc în termeni comerciali de piață liberă**, precum și în cazul tranzacțiilor între persoane juridice române afiliate. Reconsiderarea evidențelor se referă la ajustarea veniturilor, cheltuielilor, în scopul calculării obligațiilor fiscale ale persoanelor afiliate. Reconsiderarea evidențelor persoanelor afiliate nu se efectuează atunci când tranzacțiile dintre asemenea persoane au loc în termenii comerciali de piață liberă, respectiv ca tranzacții între persoane independente.

23. La estimarea prețului de piață al tranzacțiilor se poate utiliza una dintre următoarele metode:

a) metoda comparării prețurilor;

b) metoda cost-plus;

c) metoda prețului de revânzare;

d) orice altă metodă recunoscută în liniile directoare privind prețurile de transfer emise de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.

28. În sensul art. 11 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal, prin alte metode recunoscute în liniile directoare privind prețurile de transfer emise de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică se înțelege metoda marjei nete și metoda împărțirii profitului.“

Potrivit prevederilor legale de mai sus, tranzacțiile între persoane afiliate se realizează conform principiului prețului pieței libere, în condițiile stabilite sau impuse care nu trebuie să difere de relațiile comerciale sau financiare stabilite între întreprinderi independente, la stabilirea profiturilor persoanelor afiliate avându-se în vedere principiile privind prețurile de transfer, adică prețurile la care o companie transferă bunuri și proprietăți sau prestează servicii către companiile neafiliate.

În cazul nostru în scopul calculării obligațiilor fiscale ale contestatoarei SC X SRL din Z ca persoană afiliată, în situația în care evidențele fiscale nu reflectă profiturile sale reale, acestea pot fi reconsiderate, dar cheltuielile sau veniturile trebuie ajustate folosind cea mai adecvată metodă de stabilire a prețului de piață a serviciilor în cauză, ori în situația dată organele de control nu au ajustat, ci au exclus în totalitate cheltuielile privind serviciile facturate de compania-mamă, considerându-le integral nedeductibile la calculul profitului impozabil.

În același timp, ca regulă generală, cheltuielile cu serviciile de management, asistență și consultanță pot fi deduse dacă au la bază un contract încheiat între părți și este justificată prestarea efectivă și necesitatea lor prin specificul activităților sale, iar ca regulă specială pentru astfel de servicii prestate în cazul societăților afiliate, trebuie să se țină seama și de principiile din comentariul la art. 9 din Convenția-model a OCDE, avându-se în vedere părțile, natura serviciilor și documentele justificative care atestă prestarea acestora, fiind aplicabile în materie dispozițiile art. 21 alin.(4) lit. m) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd că:

“Art. 21. (4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:

m) cheltuielile cu serviciile de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii, pentru care contribuabilii nu pot justifica necesitatea prestării acestora în scopul activităților desfășurate și pentru care nu sunt încheiate contracte; “

completate cu cele ale pct. 49 din Normele metodologice date în aplicarea acestora, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/ 2004, unde se menționează:

“49. Pentru servicii de management, consultanță și asistență tehnică prestate de nerezidenții afiliați contribuabilului, la analiza

tranzacțiilor pentru determinarea deductibilității cheltuielilor trebuie să se aibă în vedere și principiile din comentariul la articolul 9 privind impunerea întreprinderilor asociate din Convenția-model cu privire la impozitele pe venit și impozitele pe capital. Analiza trebuie să aibă în vedere:

- (i) părțile implicate;
- (ii) natura serviciilor prestate;
- (iii) elementele de recunoaștere a cheltuielilor și veniturilor pe baza documentelor justificative care să ateste prestarea acestor servicii. “

În sensul aplicării dispozițiilor legale citate și susținerii contestației depuse contestatoarea prezintă documente privind serviciile în cauză și anume Contractul–Convenție de asistență administrativă, tehnică și comercială, Facturile emise către toate societățile afiliate, precum și Situațiile întocmite cu explicațiile aduse de reprezentanții săi legali, inclusiv pe suport CD - parțial listate prin care sunt centralizate serviciile prestate și facturate de S din Franța către filiale-firmele din cadrul grupului, explicându-se că repartizarea acestora se efectuează pentru fiecare filială anual prin raportarea sumei cheltuielilor totale la suma rezultatelor brute pentru întregul grup, **în funcție de rezultatul brut previzionat al fiecărei filiale, aceeași cheie fiind utilizată pentru toate subunitățile afiliate, atât către cele care au avut profit, cât și către cele cu pierdere.**

De subliniat este faptul că, în plus de Codul fiscal care face trimitere la liniile directoare privind prețurile de transfer emise de OCDE, analiza prețurilor de transfer pentru serviciile prestate în cadrul grupului implică și metode speciale de stabilire a prețului de piață al acestor tranzacții, cu diferențe față de analiza prețurilor de transfer în cazul tranzacțiilor comerciale privind livrări de mărfuri și produse, iar principiile internaționale ale impunerii companiilor multinaționale sunt prevăzute și incluse în Convenția-model a OCDE privind impunerea venitului și capitalului și explicate în Ghidul OCDE al prețurilor de transfer pentru companiile multinaționale și administrațiile fiscale, la Cap. VII – Considerente speciale privind serviciile intra-grup și Cap. VIII – Acorduri de contribuție la costuri, art. 7.2, 7.14, 7.25, 7.40 și 8.13, 8.19 arătându-se că:

“7.2 Astfel de servicii pot include funcții de management, coordonare și control pentru întregul grup. Costul prestării acestor servicii poate fi suportat inițial de compania-mamă, de un membru al grupului special desemnat (un centru de servicii al grupului) sau de un alt membru al grupului. Serviciile intra-grup includ, adesea, servicii care sunt în mod tipic disponibile dintr-o sursă externă (cum ar fi serviciile juridice sau de contabilitate), în afară de cele care, de regulă, sunt efectuate intern (de exemplu servicii efectuate de către companie pentru

sine, cum ar fi auditul central, consiliere financiară sau instruirea personalului).

7.14 Activitățile centralizate depind de tipul de afacere și de structura organizatorică a grupului, dar în general pot include servicii administrative cum sunt planificarea, coordonarea, controlul bugetar, consilierea financiară, contabilitate, audit, juridic, factoring, servicii IT, servicii financiare [...]. Centrele de servicii de grup mai desfășoară frecvent și cercetare și dezvoltare, sau administrează și protejează proprietățile necorporale pentru întregul grup CMN sau pentru o parte a acestuia. Aceste tipuri de activități ar fi considerate, în mod normal, servicii intra-grup, pentru că sunt tipul de activități pentru care companiile independente ar fi dispuse să plătească sau pe care le-ar efectua singure.

7.25 Alocarea poate să se bazeze pe cifra de afaceri, pe numărul de angajați sau pe alți indicatori.

7.40 Producția sub contract este un alt exemplu de activitate ce poate presupune servicii intra-grup. În acest caz, producătorul poate beneficia de instructaje cuprinzătoare cu privire la ce să producă, în ce cantitate și la ce calitate. Compania producătoare suportă riscuri scăzute și poate fi sigură că întreaga producție este achiziționată, presupunând că sunt îndeplinite condițiile de calitate.

8.13 Cu scopul de a determina dacă un ACC îndeplinește principiul deplinei concurențe – adică dacă partea proporțională a fiecărui participant la contribuțiile totale este în concordanță cu partea proporțională a participantului din beneficiile totale anticipate – este necesar să se cuantifice totalul sumelor contribuțiilor fiecărui participant la aranjament.

8.19 Părțile din beneficiile anticipate pot fi estimate în baza venitului adițional anticipat sau costurilor economisite de către fiecare participant ca rezultat al aranjamentului. [...] O altă abordare care este utilizată frecvent în practică ar fi să se recalculeze părțile proporționale ale participanților din beneficiile totale anticipate prin utilizarea unei chei de alocare. Posibilitățile privind cheile de alocare includ vânzările, unitățile utilizate, produse sau vândute, profitul brut sau operațional, numărul de angajați, capitalul investit și așa mai departe. Dacă o cheie de alocare anume este mai potrivită depinde de natura activității ACC și de relația dintre cheia de alocare și beneficiile anticipate. “

Ținând seama de considerentele și reglementările legale precizate mai sus, pentru a se face ajustarea veniturilor sau cheltuielilor, implicit a profiturilor unei companii afiliate în cazul nostru SC X SRL din Z, este necesară analiza condițiilor de desfășurare a tranzacțiilor în sensul art. 11 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal, printr-una din metodele recunoscute în liniile directe privind prețurile de transfer emise de Organizația pentru

Cooperare și Dezvoltare Economică, respectiv metoda marjei nete și metoda împărțirii profitului, **fapt nerealizat la controlul efectuat, în ceea ce privește dosarul prețurilor de transfer organele de inspecție fiscală limitându-se doar la presupuneri teoretice.**

În aceste condiții, Direcția Generală a Finanțelor Publice Z nu se poate pronunța asupra cauzei privind serviciile de asistență administrativă, tehnică și comercială facturate de S din Franța către SC X SRL din Z, respectiv a deductibilității fiscale a acestora, mai înainte ca organele de inspecție fiscală să analizeze și să se pronunțe într-un fel sau altul asupra documentelor și situațiilor financiare de repartizare a cheltuielilor intra-grup prezentate de contestatoare, precum și a datelor și informațiilor în format electronic, privind serviciile prestate și facturate.

Pe cale de consecință, se impune desființarea Deciziei de impunere nr. Z privind obligațiile fiscale suplimentare de plată reprezentând impozit pe profit, majorări și penalități de întârziere aferente în sumă totală de Z lei, în conformitate cu prevederile art. 216 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

"(3) Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare."

În termen de 30 de zile de la comunicarea prezentei decizii de desființare, organele de inspecție fiscală ale Activității de Inspecție Fiscală Z vor proceda la refacerea controlului și vor analiza cheltuielile cu prestările de servicii facturate de compania-mamă și modul de repartizare a acestora între societățile afiliate și către SC X SRL din Z, potrivit reglementărilor legale aplicabile în materie și a Convenției-model a OCDE, precum și a documentelor prezentate de contestatoare (în formă scrisă și electronică) și altor documente relevante în speță, urmând ca în funcție de rezultatele acestei verificări, să emită dacă este cazul o nouă decizie de impunere.

În acest sens, sunt și dispozițiile pct. 12.7 din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, aprobate prin Ordinul nr. 519/ 2005 al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, care specifică:

"Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente."

Față de cele reținute, în raport cu actele normative enunțate în cuprinsul deciziei și în temeiul art. 210(1) și 216(3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE

Desființarea Deciziei de impunere nr. Z privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală în sumă totală de Z lei reprezentând impozit pe profit, majorări și penalități de întârziere aferente, urmând ca o altă echipă de control din cadrul Activității de Inspecție Fiscală Z să refacă inspecția fiscală și să analizeze situația de fapt și de drept a SC X SRL din Z, în funcție de dispozițiile legale în materie și considerentele arătate în prezenta decizie.

director executiv

În cuprinsul raportului de inspecție fiscală întocmit, organele de control fac mențiunea că au stabilit “riscul fiscal al prețurilor de transfer, adică posibilitatea ca prețurile de transfer să nu fie la prețuri de piață”, deși nu rezultă că au avut la dispoziție informații asupra prețurilor convenite între entități independente care practică tarife specifice tranzacțiilor necontrolate, nici chiar privind prețurile de transfer pentru serviciile facturate către alte societăți din cadrul grupului.

Cu toate acestea, în Cap.III¹ privind “Prețurile de transfer” se face referire de mai mult ori la companii independente, la compararea funcțiilor realizate, la modul cum trebuie să se facă analiza, la principiul lungimii de braț, însă numai teoretic, fără a face analiza propriu-zisă pe bază de documente și fără exemple concrete.

Din Raportul de inspecție fiscală nr. Z în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere nr. Z și din documente aflate la dosarul cauzei nu rezultă că organele de inspecție fiscală au verificat și obținut informații referitoare la operațiuni similare sau comparabile privind prestări de servicii intra-grup, între societăți afiliate sau operațiuni efectuate pe piața internă de societăți similare.